

عنوان مقاله:

تاثیر تداخل زمینه ای فزاینده و کاهنده با تغییر برنامه ی حرکتی بر یادگیری تکلیف زمان بندی پیش بین انطباقی و قابلیت شناسایی خطا

محل انتشار:

فصلنامه رفتار حرکتی، دوره 5، شماره 13 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

بهروز عبدلی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

علیرضا فارسی - دانشیار دانشگاه شهید بهشتی

حسام رمضان زاده - دانشجوی دکتری رفتار حرکتی دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

هدف از تحقیق حاضر، مقایسه ی تاثیر تداخل زمینه ای فزاینده و کاهنده بر یادگیری تکلیف زمان بندی پیش بین انطباقی و قابلیت شناسایی خطا بود. جامعه ی آماری آن، دانشجویان دانشگاه شهید بهشتی بودند که از میان آنها 40 نفر به عنوان نمونه ی در دسترس انتخاب شدند. در این تحقیق، سطوح مختلف تداخل زمینه ای (مسدود، تصادفی، فزاینده و کاهنده) تحت شرایط برنامه ی حرکتی متفاوت، اما پارامتر یکسان مورد مقایسه قرار گرفتند. تکلیف مورد نظر زمان بندی پیش بین انطباقی بود که در مسیرهای مختلف (تغییر برنامه ی حرکتی) ارایه می شد. افراد در گروه فزاینده ابتدا تمرین را به صورت مسدود آغاز و سپس به ترتیب به روش های زنجیره ای، قالب های تصادفی و تصادفی تمرین کردند. برنامه ی تمرینی گروه کاهنده عکس گروه فزاینده بود. داده های تحقیق در 7 مرحله، شامل پیش آزمون، 4 مرحله ی اکتساب، یادداری و انتقال جمع آوری شد. در هر مرحله، خطای مطلق و قابلیت شناسایی افراد اندازه گیری شد. از آزمون تحلیل واریانس یک سویه و اندازه گیری های مکرر برای تجزیه و تحلیل داده ها استفاده شد. نتایج، وجود اثر تداخل زمینه ای را تایید کرد و گروه های فزاینده و کاهنده هم در خطای مطلق و هم در قابلیت شناسایی خطا تفاوت معنی داری با سایر گروه ها داشتند. وجود تفاوت معنی دار بین گروه ها از نظر قابلیت شناسایی خطا نشان دهنده ی تلاش شناختی بیشتر گروه های با تداخل بالا است که از فرضیه ی تلاش شناختی سوینن و سرین (1994) حمایت می کند

کلمات کلیدی:

تداخل زمینه ای فزاینده، تداخل زمینه ای کاهنده، برنامه ی حرکتی تعمیم یافته، قابلیت شناسایی خطا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/790684>

